

Arrest

nr. 307 993 van 10 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 februari 2024.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die de Nigeriaanse nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal

evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn beweerd lidmaatschap van de People Freedom Movement en bijgevolg evenmin aan de beweerd vervolgingsfeiten die hij als gevolg van zijn politiek engagement zou hebben meegemaakt in Nigeria. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 294 455 van 20 september 2023.

In het kader van zijn huidig verzoek verklaart verzoeker nog steeds gezocht te worden door de Nigeriaanse autoriteiten wegens zijn betrokkenheid bij de People Freedom Movement.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op zijn asielverzoek. Hij beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet. Hij verklaart nog steeds gezocht te worden door de Nigeriaanse autoriteiten wegens zijn betrokkenheid bij de People Freedom Movement.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Waar verzoeker het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.". De toepassing van deze bepaling bevat op

zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

8. Verzoeker stelt dat hij nog steeds gezocht wordt door de politie. De Raad merkt op dat verzoeker heden verder borduurt op en volhardt in zijn relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal ongeloofwaardig werd bevonden. Het gegeven dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek louter verklaringen heeft afgelegd die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn initiële relaas.

Het algemeen aanhalen dat mensen in Nigeria willekeurig worden opgepakt en het algemeen stellen dat de situatie in Nigeria gevaarlijk is, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Hij gaat er immers aan voorbij dat hij met een algemene verwijzing naar de algemene situatie, hij nog steeds nog niet zijn beweerd lidmaatschap bij People Freedom Movement aannemelijk maakt.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat hij heeft gewezen op zijn persoonlijke situatie in samenhang met de algemene situatie in zijn regio van herkomst, stelt de Raad vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven "Het probleem is nog steeds hetzelfde. In Nigeria is er niets veranderd. Het is er nog steeds gevaarlijk. De politie zoekt me nog steeds." (Verklaring volgend verzoek, vraag 17). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker zijn volgend beschermingsverzoek verbindt aan wat hij in zijn eerste beschermingsverzoek heeft uiteengezet, met name zijn voorgehouden problemen met de politie omwille van zijn beweerd politiek engagement. Alleszins laat verzoeker in zijn verzoekschrift na te concretiseren om welke andere reden de politie hem dan zou zoeken. Met zijn algemene verwijzen naar het willekeurig oppakken van mensen legt verzoeker geen concreet verband met zijn individuele omstandigheden en toont hij evenmin aan dat de algemene situatie in Nigeria en/of zijn regio van herkomst van aard is om een beschermingsstatus te wettigen

9. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift zijn langdurig verblijf in België en de langdurige periode dat hij afwezig is gebleven uit Nigeria, waardoor hij zich een levenswijze heeft eigen gemaakt die haaks staat op de situatie in Nigeria.

In zoverre verzoeker tracht te laten uitschijnen dat hij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat verzoeker geen overtuigende concrete elementen bijbrengt waaruit een (toegeschreven) verwestering kan blijken. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België/Europa maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij om deze reden verwesterd is of zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Irak om die reden zal worden gevisieerd, gestigmatiseerd of vervolgd. De verwijzing naar een 'levenswijze (...) die haaks staat op de situatie in Nigeria' is verder niet meer dan een blote bewering die niet wordt gestaafd met enig bewijselement. Verzoekers betoog mist verder elke concretisering en persoonlijke invulling zodat verzoeker niet overtuigt dat hij zich waarden, normen, meningen of gedragingen, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Iraakse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij bij terugkeer naar Nigeria een risico zou lopen op vervolging of ernstige schade. Verzoeker toont niet aan dat zijn verblijf in Europa en in België van hem dusdanig heeft veranderd dat hij zijn leven in Irak niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in België zou kunnen worden gepercipieerd als verwesterd en bijgevolg in de negatieve aandacht zou kunnen komen en worden gevisieerd, gestigmatiseerd of vervolgd; Ook anderszins maakt hij niet aannemelijk dat hij omwille van zijn afwezigheid uit Nigeria bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen.

Het feit dat hij sinds enkele jaren in België verblijft, betreft een motief dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een (langdurig) verblijf in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad zijn enkel bevoegd zijn eventueel risico bij een terugkeer naar zijn land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is het voorgaande motief niet relevant. Indien hij een (langdurig) verblijf in België wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet hij zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

De loutere bewering dat verzoeker onvermogen is, geen huisvesting of enig sociaal of familiaal netwerk in Nigeria heeft, houdt op zich geenszins vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in, maar is een puur socio-economisch probleem dat gepaard gaat bij een herintegratie in de Nigeriaanse samenleving zonder dat in deze sprake is van enige intentionele benadeling in de zin van een bedreiging van zijn vrijheid, leven of fysieke integriteit.

In casu toont verzoeker niet aan noch blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat er in Nigeria sprake is van een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Irak door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften

10. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de beoordeling omtrent de veiligheidssituatie in Nigeria in de beslissing genomen door de commissaris-generaal in het kader van zijn vorig verzoek, waarbij niet wordt betwist dat in casu de veiligheidssituatie in de provincie Edo moet worden beoordeeld.

“(…) De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.

11. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen

of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 19 april 2024 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker meent vooreerst dat het kernelement van zijn vrees, namelijk zijn betrokkenheid bij de People Freedom Movement, hierin onvoldoende in rekening wordt gebracht. Daarnaast wijst verzoeker op zijn langdurige afwezigheid uit zijn land van herkomst: hij is in februari 2016 toegekomen in Europa en heeft hier sindsdien een leven opgebouwd “dat haaks staat op het leven in Nigeria”. In zijn land van herkomst heeft hij slechts een zeer beperkte vorm van onderwijs genoten; hij is een ongeschoold arbeider die geen eigen vermogen heeft opgebouwd en bij terugkeer zal hij niet kunnen beschikken over huisvesting of een familiaal of sociaal netwerk. Verzoeker stelt dat in de beschikking onvoldoende rekening wordt gehouden met het risico dat hij na terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme deprivatie op het gebied van voedselvoorziening, hygiëne en huisvesting en dat dit gegeven de toekenning van een beschermingsstatus of minstens een meer doorgedreven onderzoek rechtvaardigt.”

De Raad wijst er vooreerst op dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door louter reeds eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen en algemene kritiek te uiten, zonder echter ook maar enigszins enige concrete repliek te formuleren met betrekking tot hetgeen hierover omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in de beschikking, blijft de verzoekende partij hiertoe manifest in gebreke.

Zo gaat de verzoekende partij waar zij ter terechtzitting hekelt dat het kernelement van haar vrees, namelijk haar betrokkenheid bij de People Freedom Movement, onvoldoende in rekening wordt gebracht, voorbij aan hetgeen in voormelde beschikking en in de motieven van de bestreden beslissing reeds wordt geduid. Het weze benadrukt dat loutere verklaringen die neerkomen op een herhaling van de motieven die de verzoekende partij reeds in het kader van een eerder beschermingsverzoek aanhaalde, geen aanleiding kunnen geven tot een nieuwe beoordeling van het vluchtrelaas. Deze elementen herhalen, of het voortbouwen hierop, volstaat niet om de eerder gedane beoordeling door zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad in het kader van haar vorig beschermings-verzoek in een ander daglicht te stellen. In tegenstelling tot wat zij voorhoudt ter zitting, werd aldus wel degelijk rekening gehouden met de door de verzoekende partij geformuleerde elementen, maar deze werden niet aanvaard als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het niet aanvaarden van elementen in die zin impliceert echter geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leiden tot dit besluit geduid. Door slechts algemene kritiek te uiten, voert de verzoekende partij geen concrete dienstige argumenten aan die anders doen denken.

Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op betreffende het verdere betoog van de verzoekende partij waarin zij wijst op haar langdurige afwezigheid uit haar land van herkomst en stelt dat zij sindsdien een leven heeft opgebouwd *“dat haaks staat op het leven in Nigeria”*. Ook hierover werd reeds een standpunt ingenomen in voormelde beschikking. Uit een eenvoudige lezing van randnummer 9 blijkt dat omstandig wordt gemotiveerd dat in zoverre de verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat zij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar haar land van herkomst, zij geen overtuigende concrete elementen bijbrengt waaruit een (toegeschreven) verwestering kan blijken. Eveneens wordt toegelicht dat het feit dat zij sinds enkele jaren in België verblijft een motief betreft dat op zich niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. De verzoekende partij raakt ter terechtzitting niet verder dan een loutere herhaling van deze elementen, waarbij zij zelfs dezelfde formulering hanteert. Een concrete repliek op de gronden van voormelde beschikking, waarvoor het betoog ter terechtzitting na vraag tot horen bestemd is, ontbreekt echter.

Deze trend zet zich verder waar de verzoekende partij ter terechtzitting verder aanhaalt in haar land van herkomst slechts een zeer beperkte vorm van onderwijs te hebben genoten en dat zij een ongeschoold arbeider is die geen eigen vermogen heeft opgebouwd en bij terugkeer niet zal kunnen beschikken over huisvesting of een familiaal of sociaal netwerk. In voormelde beschikking wordt immers reeds geduid dat de loutere bewering dat de verzoekende partij onvermogen is en geen huisvesting of enig sociaal of familiaal netwerk in Nigeria heeft, op zich geenszins vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, maar een puur

socio-economisch probleem is dat gepaard gaat met een herintegratie in de Nigeriaanse samenleving zonder dat in deze sprake is van enige intentionele benadeling in de zin van een bedreiging van haar vrijheid, leven of fysieke integriteit. Voorts wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonbaar en uit het rechtsplegingsdossier evenmin blijkt dat er in Nigeria sprake is van een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, noch dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Door ter terechtzitting haar betoog te herhalen en hierop verder te borduren, toont de verzoekende partij evenmin aan dat zij bij terugkeer door een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Zij kan dan ook niet overtuigen waar zij haar betoog besluit met de kritiek dat in voormelde beschikking onvoldoende rekening wordt gehouden met het risico dat zij na terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme deprivatie op het gebied van voedselvoorziening, hygiëne en huisvesting en dat dit gegeven de toekenning van een beschermings-status of minstens een meer doorgedreven onderzoek rechtvaardigt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij ter terechtzitting in wezen niet verder komt dan op algemene wijze aan te geven het niet eens te zijn en het uiten van algemene kritiek. Daarbij herhaalt zij reeds eerder aangereikte elementen, maar voert zij geen concrete en valabele argumenten aan die de gronden van voormelde beschikking ontkrachten of weerleggen. Door slechts elementen te herhalen zonder in te gaan op de gronden van voormelde beschikking, wordt het doel van onderhavige procedure volledig genegeerd en tenietgedaan. De verzoekende partij brengt bijgevolg geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES

